

ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ

ΑΘ. ΔΙΑΚΟΣ

ΟΔ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Ν. ΚΡΙΕΖΩΤΗΣ

**Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι
ποῦ μὲ βία μετράει τὴν γῆ.**

**Ἀπ' τὰ κόκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!**

Ἐκεῖ μέσα ἑκατοικοῦσες
πικραμένη, ἐντροπαλή,
κι ἓνα στόμα ἀκαρτεροῦσες,
«ἔλα πάλι», νά σου πῇ.

Ἄργειε νάλθη ἐκείνη ἡ μέρα,
κι ἦταν ὅλα σιωπηλά,
γιατί τὰ ὅσκιζε ἡ φοβέρα
καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά.

Δυστυχής! Παρηγορία
μόνη σοῦ ἔμενε νὰ λές
περασμένα μεγαλεῖα
καὶ διηγώντας τα νὰ κλαῖς.

Καὶ ἀκαρτέρει καὶ ἀκαρτέρει
φιλελεύθερη λαλιά,
ἓνα ἐκτύπαε τ' ἄλλο χέρι
ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά,

Κι ἔλεες: «Πότε, ἄ, πότε βγάνω
τὸ κεφάλι ἀπὸ τσ' ἐρμιές;».
Καὶ ἀποκρίνοντο ἀπὸ πάνω
κλάψες, ἄλυσες, φωνές.

Τότε ἐσήκωνες τὸ βλέμμα
μὲς στὰ κλάιματα θολό,
καὶ εἰς τὸ ροῦχο σου ἔσταζ'
αἷμα,
πλῆθος αἷμα ἑλληνικό.

Μὲ τὰ ροῦχα αἱματωμένα
ξέρω ὅτι ἔβγαινες κρυφὰ
νὰ γυρεύης εἰς τὰ ξένα
ἄλλα χέρια δυνατά.

Μοναχὴ τὸ δρόμο ἐπῆρες,
ἐξανάλθες μοναχή·
δὲν εἶν' εὐκόλες οἱ θύρες
ἐὰν ἡ χρεία τὲς κουρταλῇ.

Ἄλλος σοῦ ἔκλαψε εἰς τὰ στήθια,
ἀλλ' ἀνάσασι καμμιὰ·
ἄλλος σου ἔταξε βοήθεια
καὶ σὲ γέλασε φρικτά.

Ἄλλοι, ὀϊμέ, στή συμφορά σου
ὅποῦ ἐχαίροντο πολύ,
«σύρε νὰ 'βρης τὰ παιδιὰ σου,
σύρε», ἔλεγαν οἱ σκληροί.

Φεύγει ὀπίσω τὸ ποδάρι
καὶ ὀλογλήγορο πατεῖ
ἢ τὴν πέτρα ἢ τὸ χορτάρι
ποὺ τὴ δόξα σοῦ ἐνθυμεῖ.

Ταπεινότατή σου γέρνει
ἢ τρισάθλια κεφαλὴ,
σὰν πτωχοῦ ποὺ θυροδέρνει
κι εἶναι βάρος του ἡ ζωὴ.

**Ναί, ἀλλὰ τώρα ἀντιπαλεύει
κάθε τέκνο σου μὲ ὄρμή,
ποὺ ἀκατάπαυστα γυρεύει
ἢ τὴ νίκη ἢ τὴ θανῇ.**

**Ἄπ' τὰ κόκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
καὶ σὰν πρῶτα
ἀνδρειωμένη,
χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!**

Μόλις εἶδε τὴν ὁρμὴ σου
ὁ οὐρανὸς ποὺ γιὰ τσ'
ἐχθροὺς
εἰς τὴ γῆ τὴ μητρικὴ σου
ἔτρεφ' ἄνθια καὶ καρπούς,

ἐγαλήνεψε· καὶ ἐχύθει
καταχθόνια μιὰ βοή,
καὶ τοῦ Ρήγα σοῦ ἀπεκρίθη
πολεμόκραχη ἢ φωνή.

Όλοι οί τόποι σου σ' ἐκράξαν
χαιρετώντας σέ θερμά,
καί τὰ στόματα ἐφωνάξαν
ὅσα αἰσθάνετο ἡ καρδιά.

Ἐφωνάξανε ὡς τ' ἀστέρια
τοῦ Ἰονίου καί τὰ νησιά,
κι ἐσηκώσανε τὰ χέρια
γιά νὰ δείξουνε χαρά,

μ' ὅλον πού 'ναι ἀλυσωμένο
τὸ καθένα τεχνικά,
καί εἰς τὸ μέτωπο γραμμένο
ἔχει: «Ψεύτρα Ἐλευθεριά».

Γκαρδιακά χαροποιήθει
καὶ τοῦ Βάσιγκτον ἡ γῆ,
καὶ τὰ σίδερα ἐνθυμήθει
ποῦ τὴν ἔδεναν κι αὐτή.

Ἀπ' τὸν πύργο τοῦ φωνάζει,
σὰ νὰ λέη σὲ χαιρετῶ,
καὶ τὴ χήτη τοῦ τινάζει
τὸ λιοντάρι τὸ Ἴσπανό.

Ἐλαφιάσθη τῆς Ἀγγλίας
τὸ θηρίο, καὶ σέρνει εὐθύς
κατὰ τ' ἄκρα τῆς Ρουσίας
τὰ μουγκρίσματα τσ' ὀργῆς.

Εἰς τὸ κίνημα τοῦ δείχνει,
πὼς τὰ μέλη εἶν' δυνατά·
καὶ στοῦ Αἰγαίου τὸ κύμα
ρίχνει
μιὰ σπιθόβολη ματιά.

Σὲ ξανοίγει ἀπὸ τὰ νέφη
καὶ τὸ μάτι τοῦ Ἀετοῦ,
ποὺ φτερὰ καὶ νύχια θρέφει
μὲ τὰ σπλάχνα τοῦ Ἰταλοῦ.

Ἄλλο ἐσὺ δὲν συλλογιέσαι
πάρεξ ποὺ θὰ
πρωτοπᾶς·
δὲν μιλεῖς καὶ δὲν
κουνιέσαι
στὲς βρισιὲς ὅποῦ
ἀγρικᾶς·

σὰν τὸ βράχο ὅποῦ ἀφήνει
κάθε ἀκάθαρο νερὸ
εἰς τὰ πόδια του νὰ χύνη
εὐκολόσβηστον ἀφρό·

ὅποῦ ἀφήνει ἀνεμοζάλη
καὶ χαλάζι καὶ βροχὴ
νὰ τοῦ δέρνουν τὴ
μεγάλη,
τὴν αἰώνιαν κορυφή.

Δυστυχιά του, ὦ, δυστυχιά του,
ὅποιανού θέλει βρεθεῖ
στό μαχαίρι σου ἀποκάτου
καὶ σ' ἐκεῖνο ἀντισταθεῖ.

Τὸ θηρίο π' ἀνανογιέται
πὼς τοῦ λείπουν τὰ μικρά,
περιορίζεται, πετιέται,
αἷμα ἀνθρώπινο διψᾷ·

τρέχει, τρέχει ὅλα τὰ δάση,
τὰ λαγκάδια, τὰ βουνά,
κι ὅπου φθάσει, ὅπου περάσει,
φρίκη, θάνατος, ἔρμιά·

Ἐρμιά, θάνατος καὶ φρίκη
ὅπου ἐπέρασες κι ἐσύ·
ξίφος ἔξω ἀπὸ τὴ θήκη
πλέον ἀνδρείαν σου προσενεῖ.

ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ

ΑΘ. ΔΙΑΚΟΣ

ΟΔ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Ν. ΚΡΙΕΖΩΤΗΣ

Ἴδού, ἔμπρός σου ὁ τοῖχος στέκει
τῆς ἀθλίας Τριπολιτσᾶς·
τώρα τρόμου ἀστροπελέκι
νὰ τῆς ρίψης πιθυμᾶς.

Μεγαλόψυχο τὸ μάτι
δείχνει πάντα ὅπως νικεῖ,
κι ἄς εἴν' ἄρματα γεμάτη
καὶ πολέμιαν χλαοή.

Σοῦ προβαίνουνε καὶ τρίζουν
γιὰ νὰ ἰδῆς πὼς εἴν' πολλά·
δὲν ἀκοῦς ποὺ φοβερίζουν
ἄνδρες μύριοι καὶ παιδιὰ;

Λίγα μάτια, λίγα στόματα
θά σας μείνουνε ἀνοιχτά.
γιὰ νὰ κλαύσετε τὰ σώματα
ποὺ θὲ νὰ 'βρῇ ἡ συμφορά!

Κατεβαίνουνε, καὶ ἀνάφτει
τοῦ πολέμου ἀναλαμπή·
τὸ τουφέκι ἀνάβει, ἀστράφτει,
λάμπει, κόφτει τὸ σπαθί.

Γιατί ἡ μάχη ἐστάθει ὀλίγη;
Λίγα τὰ αἵματα γιατί;
Τὸν ἐχθρὸ θωρῶ νὰ φύγῃ
καὶ στὸ κάστρο ν' ἀνεβεῖ.

Ἐκεῖ μέσα ἀκαρτερεῖτε
τὴν ἀφεύγατη φθορά·
νά, σᾶς φθάνει· ἀποκριθεῖτε
στῆς νυκτὸς τῇ σκοτεινιά!

Μέτρα! Εἴν' ἄπειροι οἱ φευγάτοι,
ὅποῦ φεύγοντας δειλιοῦν·
τὰ λαβώματα στὴν πλάτη
δέχοντ', ὥστε ν' ἀνεβοῦν.

Ἀποκρίνονται καὶ ἡ μάχη
ἔτσι ἀρχίζει, ὅποῦ μακριὰ
ἀπὸ ράχῃ ἐκεῖ σὲ ράχῃ
ἀντιβούιζε φοβερά.

Ἀκούω κούφια τὰ τουφέκια,
ἀκούω σμίξιμο σπαθιῶν,
ἀκούω ξύλα, ἀκούω πελέκια,
ἀκούω τρίξιμο δοντιῶν.

Ἄ, τί νύκτα ἦταν ἐκείνη
ποῦ τὴν τρέμει ὁ λογισμός!
Ἄλλος ὕπνος δὲν ἐγίνει
πάρεξ θάνατου πικρός.

Τῆς σκηνῆς ἡ ὥρα, ὁ τόπος,
οἱ κραυγές, ἡ ταραχή,
ὁ σκληρόψυχος ὁ τρόπος
τοῦ πολέμου, καὶ οἱ καπνοί,

καὶ οἱ βροντὲς καὶ τὸ σκοτάδι
ὁποῦ ἀντίσκοφτε ἡ φωτιά,
ἐπαράσταιναν τὸν Ἄδη
ποῦ ἀκαρτέρειε τὰ σκυλιά·

Τ' ἀκαρτέρειε. Ἐφαῖνον' ἴσκιοι
ἀναρίθμητοι, γυμνοί,
κόρες, γέροντες, νεανίσκοι,
βρέφη ἀκόμη εἰς τὸ βυζί.

Ὅλη μαύρη μυρμηγκιάζει,
μαύρη ἡ ἐντάφια συντροφιά,
σὰν τὸ ροῦχο ὁποῦ σκεπάζει
τὰ κρεβάτια τὰ στερνά.

Τόσοι, τόσοι ἀνταμωμένοι
ἐπετιοῦντο ἀπὸ τῆ γῆ,
ὅσοι εἶν' ἄδικα σφαγμένοι
ἀπὸ τούρκικην ὀργή.

Τόσα πέφτουνε τὰ θερι-
σμένα ἀστάχια εἰς τοὺς ἀγρούς·
σχεδὸν ὅλα ἐκεῖα τὰ μέρη
ἐσκεπάζοντο ἀπ' αὐτούς.

Θαμποφέγγει κανέν' ἄστρο,
καὶ ἀναδεύοντο μαζί,
ἀνεβαίνοντας τὸ κάστρο
μὲ νεκρώσιμη σιωπή.

Ἔτσι χάμου εἰς τὴν πεδιάδα,
μὲς στὸ δάσος τὸ πυκνό,
ὅταν στέλνει μίαν ἀχνάδα
μισοφέγγαρο χλωμό,

Ἐὰν οἱ ἄνεμοι μὲς στ' ἄδεια
τὰ κλαδιὰ μουγκοφυσοῦν,
σειοῦνται, σειοῦνται τὰ μαυράδια,
ὅπου οἱ κλῶνοι ἀντικτυποῦν.

Μὲ τὰ μάτια τοὺς γυρεύουν
ὅπου εἶν' αἵματα πηχτά,
καὶ μὲς στὰ αἵματα χορεύουν
μὲ βρυχίσματα βραχνά·

καὶ χορεύοντας μανίζουν
εἰς τοὺς Ἕλληνες κοντά,
καὶ τὰ στήθια τοὺς ἐγγίζουν
μὲ τὰ χέρια τὰ ψυχρά.

Ἐκεῖο τὸ ἔγγισμα πηγαίνει
βαθεῖα μὲς στὰ σωθικά,
ὅθεν ὅλη ἡ λύπη βγαίνει,
καὶ ἄκρα αἰσθάνονται ἀσπλαχνιά.

Τότε αὐξαίνει τοῦ πολέμου
ὁ χορὸς τρομακτικά,
σὰν τὸ σκόρπισμα τοῦ ἀνέμου
στοῦ πελάου τὴ μοναξιά.

Κτυποῦν ὅλοι ἀπάνου κάτου·
κάθε κτύπημα ποὺ ἐβγεῖ
εἶναι κτύπημα θανάτου
χώρις νὰ δευτερωθῇ.

Κάθε σῶμα ἰδρώνει, ρέει·
λὲς κι ἐκείθεν ἡ ψυχὴ
ἀπ' τὸ μίσος ποὺ τὴν καίει
πολεμάει νὰ πεταχθῇ.

Τόση ἡ μάνητα κι ἡ ζάλη,
πού στοχάζεσαι μὴ πῶς
ἀπὸ μία μεριά καὶ ἀπ' ἄλλη
δὲν εἶναι ἓνας ζωντανός.

Κοιτᾷ χέρια ἀπελπισμένα
πῶς θερίζουνε ζωές!
Χάμου πέφτουνε κομμένα
χέρια, πόδια, κεφαλές,

καὶ παλάσκες καὶ σπαθία
μὲ ὀλοσκόρπιστα μυαλά,
καὶ μὲ ὀλόσχιστα κρανία,
σωθικὰ λαχταριστά.

Προσοχὴ καμιὰ δὲν κάνει
κανεῖς, ὄχι, εἰς τὴ σφαγὴ·
πᾶνε πάντα ἐμπρός. ὦ, φθάνει,
φθάνει· ἔως πότε οἱ σκοτωμοί;

Ποιὸς ἀφήνει ἐκεῖ τὸν τόπο,
πάρεξ ὅταν ξαπλωθεῖ;
Δὲν αἰσθάνονται τὸν κόπο
καὶ λὲς κι εἶναι εἰς τὴν ἀρχή.

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΙΣΤΙΑΙΑΣ 2011

Ὀλιγόστευαν οἱ σκύλοι,
καὶ «Ἄλλά», ἐφώναζαν, «Ἄλλά»,
καὶ τῶν Χριστιανῶν τὰ χεῖλη
«φωτιά», ἐφώναζαν, «φωτιά».

Λιονταρόψυχα, ἐκτυπιοῦντο,
πάντα ἐφώναζαν «φωτιά»,
καὶ οἱ μιανοὶ κατασκορπιοῦντο,
πάντα σκούζοντας «Ἄλλά».

Παντοῦ φόβος καὶ τρομάρα
καὶ φωνές καὶ στεναγμοί·
παντοῦ κλάψα, παντοῦ ἀντάρα,
καὶ παντοῦ ξεψυχισμοί.

Ἦταν τόσοι! Πλέον τὸ βόλι
εἰς τ' αὐτιά δὲν τοὺς λαλεῖ.
Ὅλοι χάμου ἐκείοντ' ὅλοι
εἰς τὴν τέταρτην αὐγή.

Σὰν ποτάμι τὸ αἷμα ἐγίνη
καὶ κυλάει στὴ λαγκαδιά,
καὶ τὸ ἀθῶο χόρτο πίνει
αἷμα ἀντὶς γιὰ τὴ δροσιά.

Τῆς αὐγῆς δροσάτο ἀέρι,
δὲν φυσὰς τώρα ἐσὺ πλιὸ
στῶν ψευδόπιστων τὸ ἀστέρι·
φῦσα, φῦσα εἰς τὸ ΣΤΑΥΡΟ!

**Ἄπ' τὰ κόκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!**

Τῆς Κορίνθου ἰδοὺ καὶ οἱ κάμποι·
δὲν λάμπ' ἥλιος μοναχὰ
εἰς τοὺς πλάτανους, δὲν λάμπει
εἰς τ' ἀμπέλια, εἰς τὰ νερά.

Εἰς τὸν ἥσυχον αἰθέρα
τώρα ἀθῶα δὲν ἀντηχεῖ
τὰ λαλήματα ἢ φλογέρα,
τὰ βελάσματα τὸ ἀρνί.

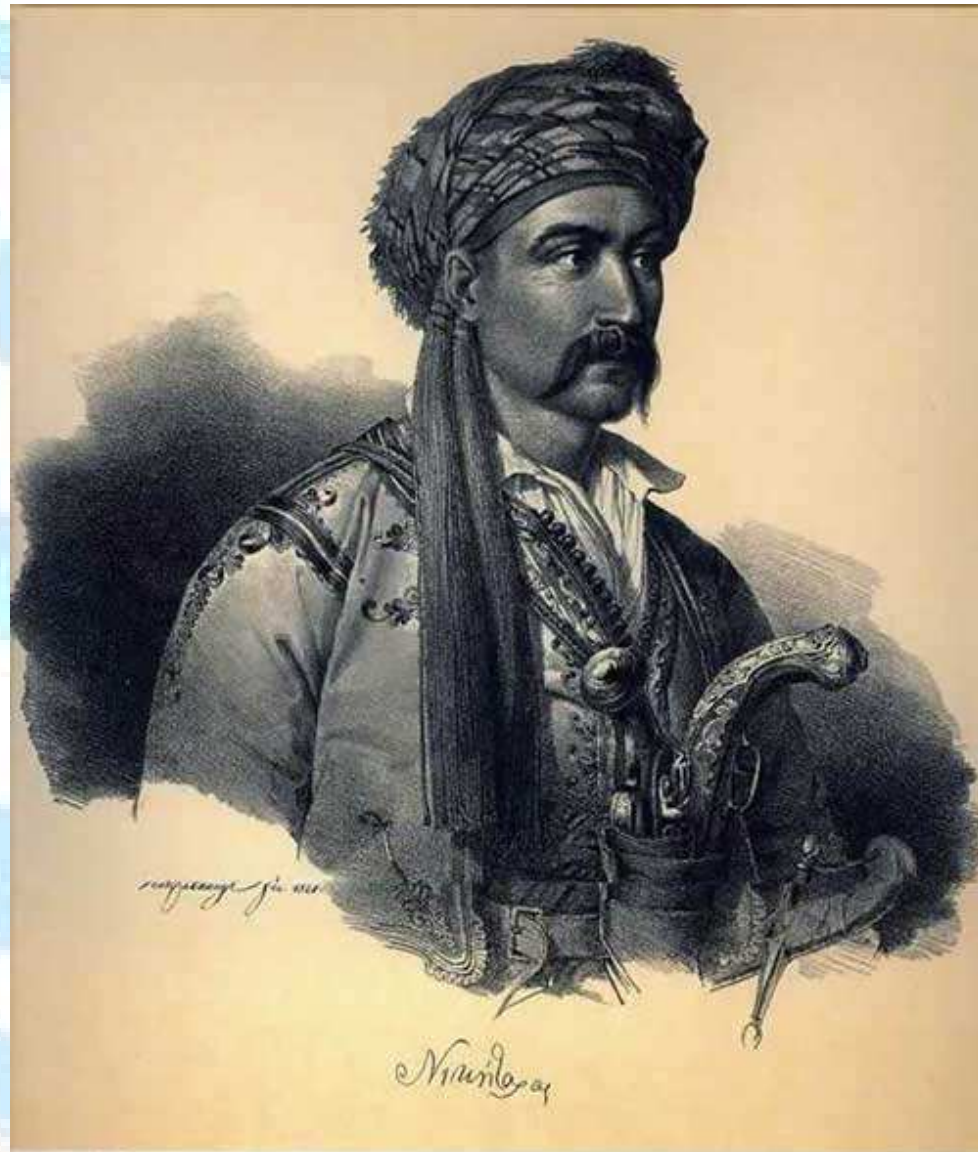
Τρέχουν ἄρματα χιλιάδες
σὰν τὸ κύμα εἰς τὸ γιאלό,
ἀλλ' οἱ ἀνδρεῖοι παλληκαράδες
δὲν ψηφοῦν τὸν ἀριθμό.

ὦ τρακόσιοι, σηκωθεῖτε
καὶ ξανάλθετε σέ μας·
τὰ παιδιὰ σας θέλ' ἰδεῖτε
πόσο μοιάζουνε μέ σας.

Ὅλοι ἐκεῖνοι τὰ φοβοῦνται
καὶ μὲ πάτημα τυφλὸ
εἰς τὴν Κόρινθο
ἀποκλειοῦνται
κι ὅλοι χάνονται ἀπ' ἐδῶ.

Στέλνει ὁ ἄγγελος τοῦ ὀλέθρου
πείνα καὶ θανατικό,
ποῦ μὲ σχῆμα ἐνὸς
σκελέθρου
περπατοῦν ἀντάμα οἱ δύο·

καὶ πεσμένα εἰς τὰ χορτάρια
ἀπεθαίνανε παντοῦ
τὰ θλιμμένα ἀπομεινάρια
τῆς φυγῆς καὶ τοῦ χαμοῦ.

**Κι ἐσὺ ἀθάνατη, ἐσὺ θεία,
ποὺ ὅτι θέλεις ἠμπορεῖς.
εἰς τὸν κάμπο, Ἐλευθερία,
ματωμένη περπατεῖς.**

Στὴ σκιά χεροπιασμένες,
στὴ σκιά βλέπω κι ἐγὼ
κρinoδάχτυλες παρθένες
ὁποῦ κάνουνε χορό.

Στὸ χορὸ γλυκογυρίζουν
ὥραία μάτια ἐρωτικά,
καὶ εἰς τὴν αὔρα κυματίζουν
μαῦρα, ὀλόχρυσά μαλλιά.

Ἡ ψυχὴ μου ἀναγαλλιάζει
πὼς ὁ κόρφος καθεμιᾶς
γλυκοβύζαστο ἐτοιμάζει
γάλα ἀνδρείας κι ἐλευθερίας.

Μὲς στὰ χόρτα, τὰ λουλούδια,
τὸ ποτήρι δὲν βαστῶ·
φιλελεύθερα τραγούδια
σὰν τὸν Πίνδαρο ἐκφωνῶ.

**Ἀπ' τὰ κόκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!**

Πῆγες εἰς τὸ Μεσολόγγι
τὴν ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ,
μέρα ποὺ ἄνθισαν οἱ λόγγοι
γιά τὸ τέκνο τοῦ Θεοῦ.

Σοῦ 'λθε ἐμπρὸς λαμποκοπώντας
ἢ Θρησκεία μ' ἓνα σταυρό,
καὶ τὸ δάκτυλο κινώντας
ὅπου ἀνεί τὸν οὐρανό,

«σ' αὐτό», ἐφώνηξε, «τὸ χῶμα
στάσου ὀλόρθη, Ἐλευθεριά!».
Καὶ φιλώντας σου τὸ στόμα
μπαίνει μὲς στὴν ἐκκλησιά.

Εἰς τὴν τράπεζα σιμώνει,
καὶ τὸ σύγνεφο τὸ ἀχνὸ
γύρω γύρω τῆς πυκνώνει
ποὺ σκορπάει τὸ θυμιατό.

Ἀγρικαίει τὴν ψαλμωδία
ὅπου ἐδίδαξεν αὐτή·
βλέπει τὴ φωταγωγία
στοὺς Ἁγίους ἐμπρὸς χυτή.

Ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ ποὺ πλησιάζουν
μὲ πολλή ποδοβολή,
κι ἄρματ', ἄρματα ταράζουν;
Ἐπετάχτηκες ἐσύ!

Ἄ, τὸ φῶς ποὺ σὲ στολίζει,
σὰν ἡλίου φεγγοβολῇ,
καὶ μακρίθεν σπινθηρίζει,
δὲν εἶναι, ὄχι, ἀπὸ τῆ γῆ.

Λάμπιν ἔχει ὅλη φλογώδη
χεῖλος, μέτωπο, ὀφθαλμός·
φῶς τὸ χέρι, φῶς τὸ πόδι,
κι ὅλα γύρω σου εἶναι φῶς.

Τὸ σπαθί σου ἀντισηκώνεις,
τρία πατήματα πατᾶς,
σὰν τὸν πύργο μεγαλώνεις,
κι εἰς τὸ τέταρτο κτυπᾶς.

Σφαλερὰ τετραποδίζου
πλῆθος ἄλογα, καὶ ὀρθὰ
τρομασμένα χλιμιντρίζου
καὶ πατοῦν εἰς τὰ κορμιά.

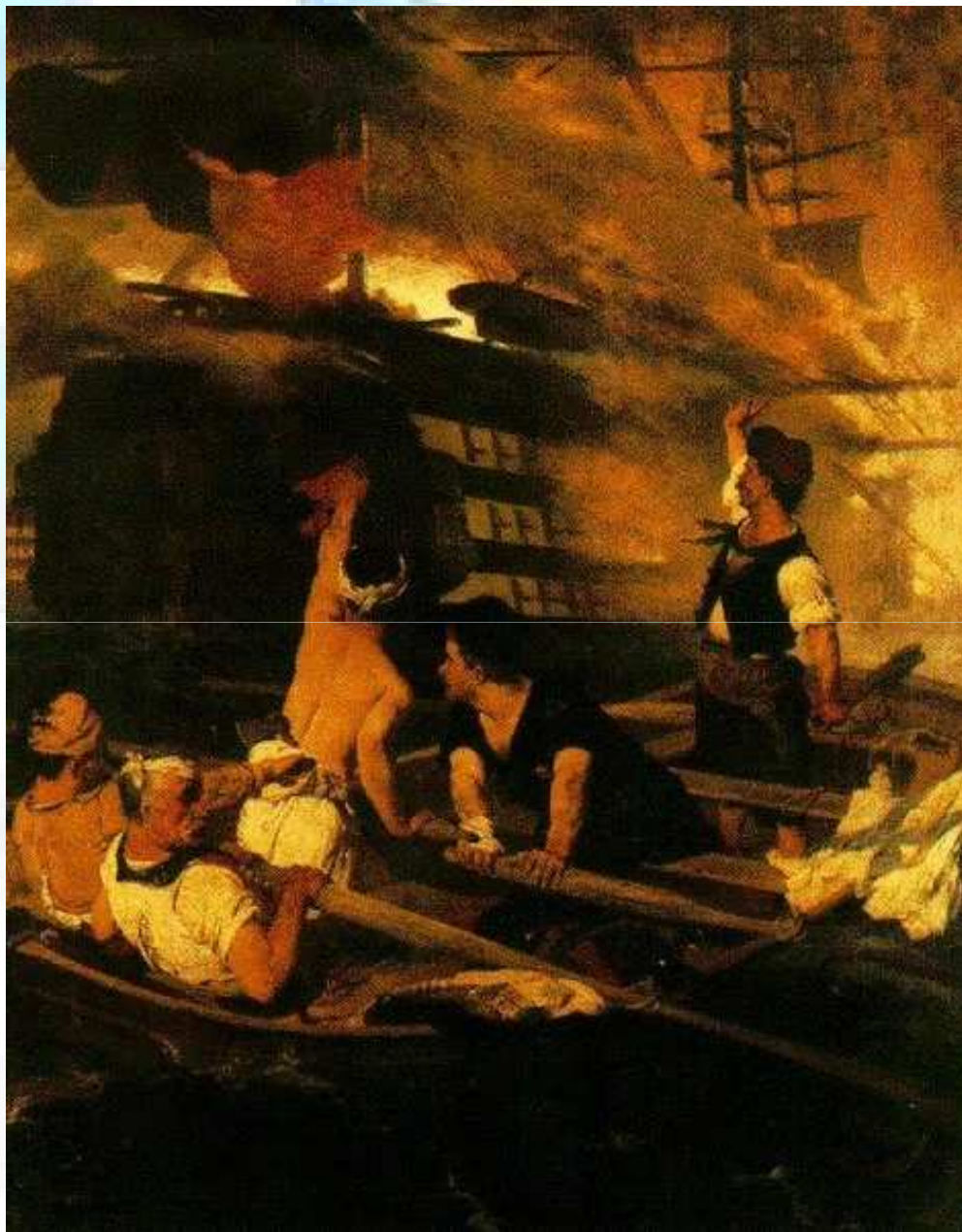
Ποιὸς στὸ σύντροφον ἀπλῶνει
χέρι, ὥσάν νὰ βοηθηθῇ·
ποιὸς τὴ σάρκα τοῦ δαγκώνει
ὅσο πού νὰ νεκρωθῇ.

Κεφαλὲς ἀπελπισμένες,
μὲ τὰ μάτια πεταχτά,
κατὰ τ' ἄστρα σηκωμένες
γιά τὴν ὕστερη φορά.

Σβιέται -αὐξαίνοντας ἡ πρώτη
τοῦ Ἀχελώου νεροσυρμῇ-
τὸ χλιμίντρισμα καὶ οἱ κρότοι
καὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ γογγυσμοί.

**Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι
ποὺ μὲ βία μετράει τὴ γῆ.**

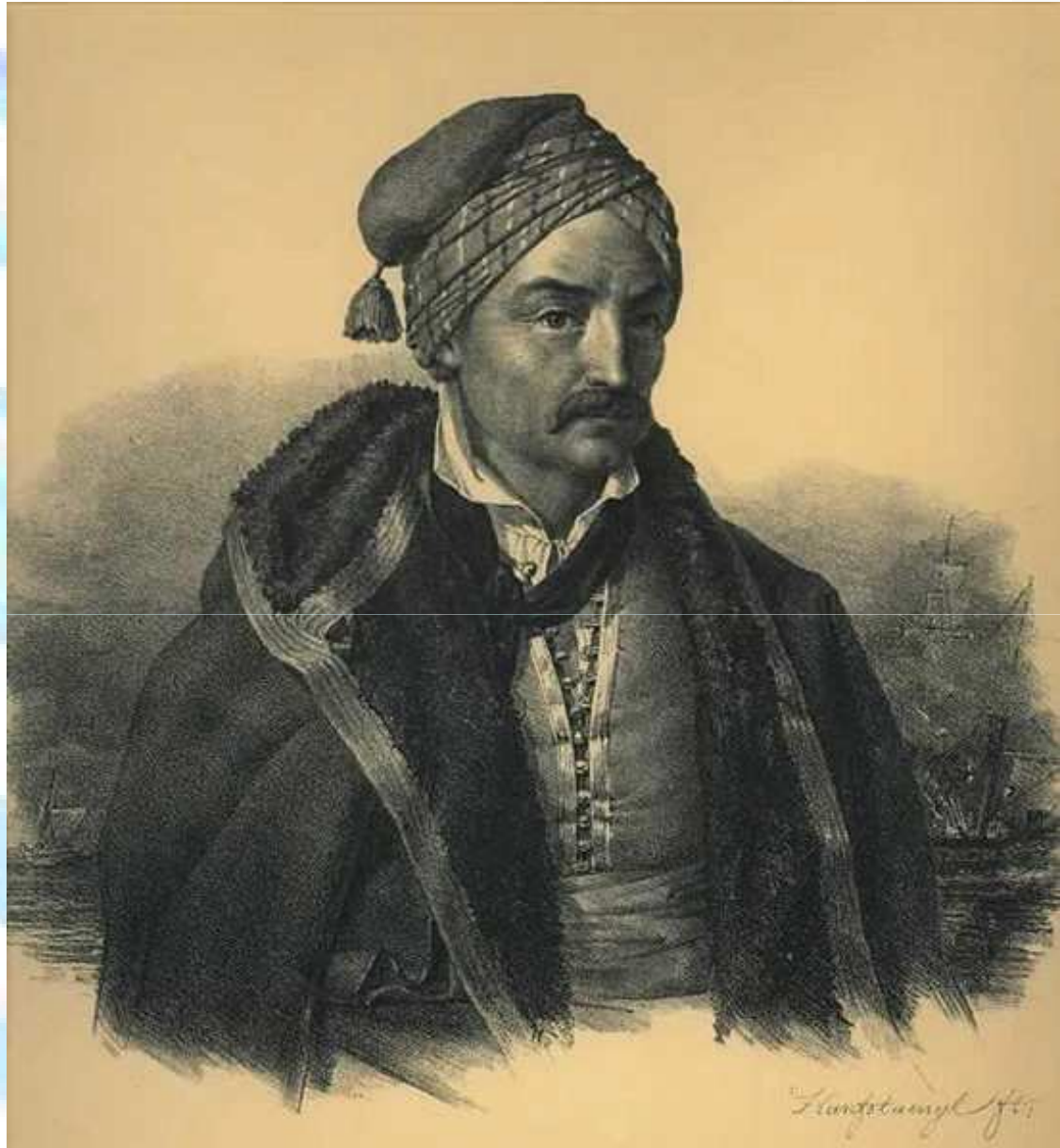

Δέν νικιέσαι, εἴν' ξακουσμένο,
στήν ξηράν ἐσύ ποτέ·
ὅμως ὅχι δέν εἴν' ξένο
καὶ τὸ πέλαγο γιὰ σέ.

Περνοῦν ἄπειρα τὰ ξάρτια,
καὶ σὰν λόγγος στριμωχτὰ
τὰ τρεχούμενα κατάρτια,
τὰ ὀλοφούσκωτα πανιά.

Σὺ τὲς δύνამές σου σπρώχνεις,
καὶ ἀγκαλὰ δὲν εἶν' πολλές,
πολεμώντας, ἄλλα διώχνεις,
ἄλλα παίρνεις, ἄλλα καῖς.

Μ' ἐπιθυμία νὰ τηράζης
δυὸ μεγάλα σὲ θωρῶ,
καὶ θανάσιμον τινάζεις
ἐναντίον τοὺς κεραυνό.

Πιάνει, αύξάινει, κοκκινίζει,
καὶ σηκώνει μιὰ βροντή,
καὶ τὸ πέλαο χρωματίζει
μὲ αἱματόχροη βαφή.

Πνίγοντ' ὅλοι οἱ πολεμάρχοι
καὶ δὲν μνέσκει ἓνα κορμί·
χαίρου, σκιὰ τοῦ Πατριάρχου,
ποὺ σὲ πέταξαν ἐκεῖ.

Όλοι κλαψτε· ἀποθαμένος
 ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας·
 κλάψτε, κλάψτε·
 κρεμασμένος
 ὥσ' ἂν νὰ 'τανε φονιάς!

Ἔχει ὁ λάνοικτο τὸ στόμα
 π' ὥρες πρῶτα εἶχε γευθεῖ
 τ' Ἅγιον Αἷμα, τ' Ἅγιον Σῶμα·
 λὲς πὼς θὲ νὰ ξαναβγῇ

Ἡ καρδιά συχνοσπαράζει.
Πλὴν τί βλέπω; Σοβαρὰ
νὰ σωπάσω μὲ προστάζει
μὲ τὸ δάκτυλο ἡ θεά.

Κοιτάει γύρω εἰς τὴν Εὐρώπη
τρεῖς φορές μ' ἀνησυχία·
προσηλώνεται κατόπι
στὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀρχινά:

«Παλληκάρια μου, οἱ πολέμοι
γιά σας ὅλοι εἶναι χαρά,
καὶ τὸ γόνα σας δὲν τρέμει
στοὺς κινδύνους ἐμπροστά.

Ἀπ' ἐσᾶς ἀπομακραίνει
κάθε δύναμη ἐχθρική,
ἀλλὰ ἀνίκητη μιὰ μένει
ποὺ τὲς δάφνες σας μαδεῖ.

Μία, ποὺ ὅταν ὥσ' ἀν λύκοι
ξαναρχόστενε ζεστοί,
κουρασμένοι ἀπὸ τὴ νίκη,
ᾄχ, τὸ νοῦ σᾶς τυραννεῖ.

Ἡ Διχόνοια ποὺ βαστάει
ἓνα σκῆπτρο ἢ δολερὴ
καθενὸς χαμογελάει,

καὶ τὸ «καὶ σὺ», λέγοντας, «καὶ σὺ».

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΙΣΤΙΑΙΑΣ 2011

Κειο τὸ σκῆπτρο πού σας δείχνει
ἔχει ἀλήθεια ὠραία θωριά·
μὴν τὸ πιάστε, γιατί ρίχνει
εἰσὲ δάκρυα θλιβερά.

Ἀπὸ στόμα ὁποῦ φθονάει,
παλληκάρια, ἄς μὴν πωθεῖ,
πὼς τὸ χέρι σας κτυπάει
τοῦ ἀδελφοῦ τὴν κεφαλή.

Μὴν εἰποῦν στὸ στοχασμό τους
τὰ ξένα ἔθνη ἀληθινά:
«Ἐὰν μισοῦνται ἀνάμεσό τους
δὲν τοὺς πρέπει ἐλευθεριά».

Τέτοια ἀφήστενε φροντίδα·
ὅλο τὸ αἷμα ὁποῦ χυθεῖ
γιά θρησκεία καὶ γιά πατρίδα
ὅμοιαν ἔχει τὴν τιμή.

Στὸ αἷμα αὐτό, ποὺ δὲν πονεῖτε
γιά πατρίδα, γιά θρησκεία,
σᾶς ὀρκίζω, ἀγκαλισθεῖτε
σὰν ἀδέλφια γκαρδιακά.

Πόσο λείπει, στοχασθεῖτε,
πόσο ἀκόμη νὰ παρθῇ·
πάντα ἡ νίκη, ἂν ἐνωθῇτε,
πάντα ἐσᾶς θ' ἀκολουθεῖ.

Ὡς ἀκουσμένοι εἰς τὴν ἀνδρεία,
καταστήσετε ἓνα Σταυρὸν
καὶ φωνάξετε μὲ μία:
«Βασιλεῖς, κοιτάξτ' ἐδῶ!

Τὸ σημεῖον ποὺ προσκυνᾶτε
εἶναι τοῦτο, καὶ γι' αὐτὸ
ματωμένους μας κοιτᾶτε
στὸν ἀγῶνα τὸ σκληρό.

Ἀκατάπαυστα τὸ βρίζουν
τὰ σκυλιὰ καὶ τὸ πατοῦν
καὶ τὰ τέκνα τοῦ ἀφανίζουν,
καὶ τὴν πίστι ἀναγελοῦν.

Ἐξ αἰτίας τοῦ ἐσπάρθη, ἐχάθη
αἷμα ἁθῶο χριστιανικό,
ποὺ φωνάζει ἀπὸ τὰ βάθη
τῆς νυκτός: Νὰ ἐκδικηθῶ.

Δὲν ἀκοῦτε, ἐσεῖς εἰκόνες
τοῦ Θεοῦ, τέτοια φωνή;
Τώρα ἐπέρασαν αἰῶνες
καὶ δὲν ἔπαυσε στιγμή.

Δὲν ἀκοῦτε; Εἰς κάθε μέρος
σὰν τοῦ Ἄβελ καταβοᾷ·
δὲν εἶν' φύσημα τοῦ ἀέρος
ποὺ σφυρίζει εἰς τὰ μαλλιά

Τί θὰ κάμετε; Θ' ἀφῆστε
νὰ ἀποκτήσωμεν ἐμεῖς
λευθερίαν, ἢ θὰ τὴν λύστε
ἐξ αἰτίας πολιτικῆς;

Τοῦτο ἀνίσως μελετᾶτε
ἰδοὺ ἐμπρὸς σας τὸν Σταυρό:
Βασιλεῖς, ἐλάτε, ἐλάτε, 45
καὶ κτυπήσετε κι ἐδῶ!»

